

Den 5 Oktober 1861.

Ängens blommor vissnat alla,
Tyst och ödslig lunden är,
Vreda hafvets vågor svalla,
Jorden sig i mörker klär.
Stormen kulna dimmor jagar,
Rymden bäfvar vid dess röst;
Flydda äro sommarns dagar,
Ljuset, sången — — det är höst.

Men jag vet en ort, dit inga
Stormars vilda strider nå,
Der blott glada hymner klinga,
Och i ljuflig fägring stå
Ros och lilja, evigt unga;
Der vid milda flägtars sus
Klara silfverböljor gunga,
Famnade af frid och ljus.

Och när tvenne hjertan brinna
För hvarann' i hopp och tro,
Denna gömda ort de finna,
Detta hem af ljus och ro.
Vishet, kraft och menskofunder
Fåfängt söka. Kärlek blott,
Kärlek verkar detta under,
Ensam han den makten fått.

Blifve stark den ljufva flamma,
Hvilken knutit ert förbund,
Troget vårdad och densamma
Uti hvarje livvets stund!
Då skall ingen storm det gifvas
I ert hem, i edra bröst,
Vårens fågring ännu trifvas
I er ålders sena höst.

